

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 708

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 19 noiembrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 349 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acestora și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002	2–6
Decizia nr. 396 din 1 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției	6–9
Decizia nr. 399 din 8 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	10–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.359. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 716/2009 privind aprobarea tarifelor și a valorii cotizației de menținere în vigoare a autorizației de punere pe piață, practicate de Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale.....	13–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
956. — Decizie privind sancționarea Societății FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 349**

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție ridicată de Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia în Dosarul nr. 1.416/33/2012 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 158D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, doamna avocat Kapcza Mikolt Krisztina, cu delegație depusă la dosar, precum și, pentru părțile Anna-Maria Budai, Maria Edita Simon și Emil Simon, domnul avocat Ovidiu Podaru, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosar o cerere prin care arată că prezenta excepție de neconstituționalitate face obiectul altor două cauze aflate pe rolul Curții Constituționale, respectiv dosarele nr. 259D/2013 și nr. 473D/2013, aflate în stadiul de raport, și solicită conexarea acestora.

Având cuvântul, reprezentantul autoarei excepției susține această cerere.

Reprezentantul părților Anna-Maria Budai, Maria Edita Simon și Emil Simon nu se opune conexării.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestei cereri, având în vedere că dosarele nr. 158D/2013, nr. 259D/2013 și nr. 473D/2013 se află în stadii procesuale diferite, iar admiterea cererii de conexare ar amâna în mod nejustificat soluționarea prezentei cauze.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, întrucât cererea de conexare vizează dosarul prezent, aflat pe ordinea de zi a ședinței de judecată, cu alte dosare aflate în stadiul de raport, astfel încât, în lipsa identității de stadiu procesual, conexarea acestora este exclusă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care arată, în esență, că instituirea unui termen de prescripție de 6 luni pentru constatarea nulității actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România restrânge în mod nejustificat dreptul de acces la justiție, în condițiile în care, potrivit dreptului comun, acțiunea în constatarea nulității absolute este imprescriptibilă. Se mai arată că măsura legislativă criticată nu respectă condițiile în care se poate restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, instituite prin art. 53 din Constituție, fiind impusă printr-o ordonanță de urgență și fără a fi proporțională cu situația care a determinat-o. Arată, în acest sens, că identificarea de către cultele religioase a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate între consiliile locale și persoanele fizice, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, nu putea fi făcută într-un termen atât de scurt.

Pe de altă parte, arată că textul de lege criticat instituie o inegalitate juridică între cultele religioase și persoanele fizice prin reglementarea unui termen de prescripție de 6 luni, atunci când titularul acțiunii în constatarea nulității este o persoană juridică, respectiv unul din cultele religioase din România, în vreme ce pentru persoanele fizice a fost instituit un termen de prescripție de un an a dreptului de acțiune pentru constatarea nulității absolute, reglementat prin art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989. Se susține că, în acest mod, este încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi, dat fiind faptul că, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, tratamentul egal în fața justiției privește orice subiect de drept, indiferent dacă este vorba de persoane fizice sau de persoane juridice. Solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, reprezentantul părților Anna-Maria Budai, Maria Edita Simon și Emil Simon formulează, în prealabil, o cerere privind acordarea de cheltuieli de judecată aferente susținerii excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune admiterii acestei cereri, care nu poate fi formulată în cadrul contenciosului constituțional.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea formulată de părțile Anna-Maria Budai, Maria Edita Simon și Emil Simon, deoarece regulile de procedură civilă referitoare la acordarea cheltuielilor de judecată nu sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale, instanța de judecată fiind singura în măsură să aprecieze atât cuantumul integral al cheltuielilor de judecată, cât și repartizarea lor.

Pe fondul excepției de neconstituționalitate, reprezentantul părților Anna-Maria Budai, Maria Edita Simon și Emil Simon solicită respingerea ca neîntemeiată a acesteia. Astfel, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, arată că, în sensul acestei dispoziții constituționale, termenul de „lege” se referă și la actele normative asimilabile acesteia, ce includ ordonanțele de urgență, cu atât mai mult cu cât, prin ipoteză, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți se poate face doar în situații excepționale, când doar Guvernul poate reacționa prompt, astfel încât interpretarea termenului de „lege” în sensul lui restrâns, de act juridic al Parlamentului, ar lăsa textul constituțional fără aplicare. Se mai arată că textul de lege criticat reprezintă o aplicare a principiului securității raporturilor juridice civile, fiind impusă, în concordanță cu dispozițiile art. 53 alin. (2) din Constituție, pentru apărarea drepturilor persoanelor fizice care au dobândit cu bună-credință aceleași imobile, ce fac obiect de reglementare a actului normativ criticat.

În ceea ce privește invocarea art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, se arată că, potrivit acestui text constituțional, ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile constituționale în substanța lor, interdicția nefiind aplicabilă, în opinia sa, în ceea ce privește regimul procesual al acestor drepturi. Prin urmare, nefiind afectată însăși substanța dreptului de acces la justiție, în cauză nu se poate reține nici încălcarea art. 21 din Constituție.

Referitor la invocarea principiului constituțional al egalității în drepturi, se arată că acesta nu este aplicabil persoanelor juridice, iar în ceea ce privește termenul scurt, de 6 luni, pe care cultele religioase din România l-ar fi avut la dispoziție pentru constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, spre deosebire de termenul de un an instituit în mod similar de Legea nr. 10/2001, arată că, în realitate, cultele religioase au avut la dispoziție un interval de timp mult mai lung pentru a solicita restituirea imobilelor preluate în mod abuziv, respectiv de la intrarea în vigoare a actului normativ care institua acest drept, și anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, și până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002, în temeiul căreia a fost instituit termenul de prescripție criticat în prezenta cauză.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 101 din 22 februarie 2005, nr. 287 din 7 iunie 2005 și nr. 663 din 8 decembrie 2005. Se mai arată că imprescriptibilitatea unor drepturi nu este un principiu constituțional, astfel încât legiuitorul poate deroga de la această regulă consacrată în dreptul comun.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 437/R/2013 din 13 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.416/33/2012, **Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție ridicată de Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare a unui imobil cu destinația de locuință.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, potrivit dreptului comun, acțiunea în constatarea nulității absolute este o acțiune imprescriptibilă, sancțiunea nulității absolute intervenind în cazul unui act juridic încheiat cu nerespectarea dispozițiilor imperative ale legii. În aceste condiții, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, limitarea termenului de prescripție a acțiunii în constatarea nulității actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 este neconstituțională, contravenind principiului liberului acces la justiție, deoarece restrângerea exercițiului acestui drept nu este nici rezonabilă, nici proporțională cu situația care a determinat-o. Arată, în acest sens, că restrângerea exercițiului oricărui drept fundamental se poate face doar prin lege, iar nu printr-o ordonanță de urgență, potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

Pe de altă parte, se susține că textul de lege criticat contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece unor situații juridice similare le este aplicat un regim juridic diferit, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate nefiind justificată instituirea, prin art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, criticat în prezenta cauză, a unui termen de prescripție de 6 luni, atunci când titularul acțiunii este o persoană juridică, și anume unul din cultele religioase din România, în vreme ce, pentru persoanele fizice, art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 institua un termen de prescripție de un an a dreptului de acțiune pentru constatarea nulității absolute.

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, textul de lege criticat fiind în contradicție cu prevederile art. 16, art. 21 și 53 din Constituție. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 a introdus un termen de prescripție de 6 luni pentru exercitarea unor acțiuni având ca obiect constatarea nulității absolute, acțiuni care, în lipsa acestui termen, potrivit dreptului comun, respectiv art. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, ar fi fost imprescriptibile. Constituția permite legiuitorului să aducă limitări accesului liber la justiție, atât timp cât acestea sunt rezonabile și firești pentru buna desfășurare a actului de justiție, adică atât timp cât vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele utilizate de stat și scopul vizat de acesta, condiții care nu sunt îndeplinite de actul normativ criticat, termenul de prescripție ce limitează accesul la justiție nefiind rezonabil raportat la scopul vizat, și anume buna desfășurare a actului de justiție. Pe de altă parte, în opinia instanței de judecată, autoarea excepției de neconstituționalitate nu avea posibilitatea de a inventaria bunurile preluate abuziv de stat și de a identifica toate cărțile funciare, colective și individuale, nou-deschise în urma vânzărilor cu privire la aceste imobile. De asemenea, se mai arată că pentru persoane juridice aflate în situații juridice identice, respectiv ale căror bunuri au

fost preluate abuziv de stat și înstrăinate chiriașilor, se prevăd termene diferite de prescripție prin dispozițiile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, republicată, fiind aplicat, în acest fel, un tratament juridic diferențiat, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 542 din 7 decembrie 2004, nr. 101 din 22 februarie 2005, nr. 262 din 12 mai 2005 și nr. 1.148 din 13 septembrie 2011, prin care s-a statuat, în esență, că textul de lege criticat stabilește un termen special, derogatoriu de la dreptul comun, pentru prescripția acțiunii în constatarea nulității absolute, reglementare ce nu este de natură să încalce principiul egalității în drepturi, ci, dimpotrivă, soluția legiuitorului este în concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căreia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Mai mult, invocă cele statuate în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale (spre exemplu, deciziile nr. 74 din 13 iulie 1994 sau nr. 1.499 din 15 noiembrie 2011) referitoare la aplicarea principiului egalității în drepturi, potrivit căreia egalitatea în drepturi a cetățenilor nu înseamnă uniformitate, iar violarea acestui principiu există numai atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite; pe de altă parte, s-a mai statuat că drepturile fundamentale prevăzute de Constituție se aplică cetățenilor, iar în ceea ce privește persoanele juridice, numai în măsura în care, printr-o anumită reglementare privind aceste persoane, sunt afectate indirect drepturile fundamentale ale cetățenilor.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 au fost abrogate în mod expres prin dispozițiile art. VI cuprins în titlul II din Legea nr. 247/2005, astfel încât, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, textul de lege criticat nemaifiind în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri

imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 18 decembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 48/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004. În realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

Deși prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 sunt în mod expres abrogate prin art. VI cuprins în titlul II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra prevederilor legale criticate, dat fiind faptul că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecării, astfel încât, în acord cu propria sa jurisprudență (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), prin care s-a decis că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează a se pronunța pe fondul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(4) *Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. Pentru soluționarea acestor cauze instanțele judecătorești competente vor avea în vedere dispozițiile art. 46 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 10/2001, cu modificările și completările ulterioare.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 115 alin. (6) privind domeniul ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În privința criticilor de neconstituționalitate extrinsecă

Autoarea excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituția revizuită în 2003, referitoare la interdicția afectării, printr-o ordonanță de urgență, a drepturilor, libertăților și îndatoririlor prevăzute prin Constituție, arătând că, potrivit acestui text constituțional, restrângerea exercițiului oricărui drept fundamental se poate face doar prin lege, iar nu printr-o ordonanță de urgență.

Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 a fost emisă de Guvern sub imperiul regimului constituțional guvernat de Constituția din 1991, în forma sa nerevizuită, astfel încât controlul de constituționalitate al condițiilor de formă ale acestui act normativ trebuie raportat la prevederile constituționale corespunzătoare, în vigoare la momentul emiterii ordonanței de urgență criticate, moment care este anterior revizuirii și republicării Constituției în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, cu reactualizarea denumirilor și o nouă numerotare a textelor. Astfel, soluția de reglementare cuprinsă în fostul art. 114 alin. (1)—(5) — *Delegarea legislativă* din Constituția nerevizuită se regăsește în art. 115 alin. (1)—(8) — *Delegarea legislativă*, după revizuirea și republicarea Constituției în 2003.

Autoarea excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea unei condiții de formă a ordonanței de urgență, cuprinsă în art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, referitoare la neafectarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor constituționale, interdicție care nu era instituită însă, anterior revizuirii Legii

fundamentale, în fostul art. 114 alin. (1)—(5) din Constituție. Prin urmare, la data emiterii ordonanței de urgență criticate, Guvernul nu era ținut de interdicția expresă, de rang constituțional, a reglementării, printr-o ordonanță de urgență, a unor măsuri de natură să afecteze drepturi, libertăți sau îndatoriri prevăzute prin Legea fundamentală, astfel încât susținerile autoarei excepției sunt fără obiect.

II. În privința criticilor de neconstituționalitate intrinsecă

1. O primă critică de neconstituționalitate intrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 se referă la încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, autorul excepției invocând, în esență, o deosebire de regim juridic al nulității absolute a unui act juridic de înstrăinare a imobilelor ce au intrat sub incidența legilor speciale de reparație, edictate în beneficiul persoanelor depozitate abuziv de stat, în funcție de titularul dreptului la acțiune în constatarea nulității absolute, și anume un cult religios recunoscut în România, pe de o parte, și persoanele fizice, pe de altă parte, ambele îndreptățite la restituirea imobilelor.

În privința acestor susțineri, Curtea reține că principiul egalității în drepturi a cetățenilor, prevăzut de art. 16 din Constituție, nu este aplicabil și persoanelor juridice în mod direct, ci numai în măsura în care, prin intermediul persoanei juridice, cetățenii își exercită un drept sau o libertate constituțională, cum este, în prezenta cauză, libertatea credinței religioase, exercitată prin intermediul unui cult religios (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996).

Însă, față de obiectul actului normativ criticat în prezenta cauză, respectiv măsuri pentru accelerarea aplicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, Curtea reține că analizarea respectării exigențelor constituționale ce privesc asigurarea unei egale protecții în fața legii a drepturilor garantate constituțional nu poate fi raportată la libertatea credințelor religioase, protejată prin art. 29 din Constituție, ci are în vedere dreptul de proprietate aparținând unei persoane juridice, centru de cult sau centru eparhial, astfel cum acestea sunt definite prin art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, respectiv instituția, cu sediul în România, care coordonează toate unitățile locale ale unui cult religios sau care are jurisdicție asupra unui număr de unități locale de cult situate într-o anumită zonă geografică a țării, în speța de față Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia.

Din această perspectivă, Curtea reține că principiul constituțional al egalității în drepturi nu are incidență în cauză, deoarece acesta are în vedere asigurarea unei protecții egale în fața legii a drepturilor cetățenilor, ipoteza normativă a acestui text constituțional excluzând compararea drepturilor aparținând persoanelor fizice cu cele ale persoanelor juridice.

În subsidiar, în prezenta cauză, Curtea reține că respectarea principiului egalității în drepturi nu are semnificația reflectării în norma juridică a unei depline uniformități a situațiilor sociale, ci, dimpotrivă, diversitatea situațiilor sociale poate fi corijată de legiuitor în mod proporțional, pentru a le aduce la un numitor comun.

Astfel, legiuitorul are dreptul suveran de a stabili sfera bunurilor pentru care stabilește măsurile reparatorii, precum și întinderea și modalitățile de acordare a acestora, iar reglementarea diferită a termenului în care poate fi constatată nulitatea absolută a actelor juridice de înstrăinare a fost justificată de situația juridică diferită a bunurilor imobile, la momentul restituirii, respectiv dacă ele se mai aflau în proprietatea statului sau au fost înstrăinate de acesta.

Din acest punct de vedere, Curtea reține că reglementarea diferită a termenelor în care poate fi invocată nulitatea absolută

a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor supuse restituirii a urmărit asigurarea unui echilibru între interesele persoanelor îndreptățite la restituire, pe de o parte, și cele ale persoanelor care au dobândit cu bună-credință aceleași imobile, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995. Prevederea legală criticată este, din această perspectivă, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, potrivit căreia „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”. Astfel, scopul legitim al legiuitorului, constând în asigurarea securității circuitului civil, în privința bunurilor legal dobândite, justifică o reglementare diferită de dreptul comun a termenului în care poate fi invocată nulitatea absolută.

De altfel, nu se poate susține că este discriminatorie stabilirea unui termen de 6 luni pentru invalidarea actelor juridice de înstrăinare a bunurilor imobile supuse restituirii către cultele religioase din România, spre deosebire de termenul de un an pe care îl aveau la dispoziție persoanele fizice îndreptățite la restituire, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005. Astfel, de la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 și până la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002, cultele religioase au avut la dispoziție un termen prin ipoteză mai lung în care puteau invoca nulitatea absolută, spre deosebire de termenul de un an instituit *ab initio* de Legea nr. 10/2001 pentru persoanele fizice.

2. Autoarea excepției de neconstituționalitate mai susține că limitarea termenului de prescripție a unei acțiuni în constatarea nulității absolute a unui act juridic contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece restrânge în mod nejustificat accesul liber la justiție al titularilor dreptului la acțiune, respectiv cultele religioase din România.

Curtea reține că accesul liber la justiție nu este un drept absolut, ci este susceptibil de anumite limitări sau condiționări, de natură a permite valorificarea în bune condiții a dreptului vizat. Astfel, reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 400 din 5 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.012 din 3 noiembrie 2004, sau Decizia nr. 894 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007).

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia accesul liber la justiție nu este un drept absolut, el putând fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție. Mai mult, s-a arătat în jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, limitările ce pot fi aduse acestui drept sunt implicite permise, deoarece dreptul de acces la justiție necesită, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statelor, care poate să varieze în timp și spațiu, în funcție de nevoile și resursele de care dispune comunitatea (a se vedea, în acest sens, hotărârile din 21 februarie 1975, 28 mai 1985, 21 mai 2001 sau 30 mai 2013, pronunțate în cauzele *Goldner împotriva Regatului Unit*, paragraful 38, *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 56, *Z și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 93, respectiv *Nataliya Mikhaylenko împotriva Ucrainei*, paragraful 31).

În prezenta cauză, Curtea reține că principiul accesului liber la justiție a fost respectat prin instituirea dreptului de a sesiza

instanța cu o acțiune în constatarea nulității actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, în temeiul art. 6 alin. (2) din acest act normativ. Ulterior, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, actul normativ criticat în prezenta cauză, a limitat la 6 luni exercițiul dreptului la acțiune pentru invalidarea actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, însă acest lucru nu îndreptățește partea interesată să susțină că nu a beneficiat de acces la justiție, pe care l-a putut exercita în cadrul termenului legal instituit.

Astfel, Curtea reține că instituirea unui termen de prescripție a dreptului la acțiune pentru constatarea nulității absolute nu are semnificația unei restrângeri a exercițiului dreptului de acces la justiție. În acord cu jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, însuși conținutul juridic al dreptului de acces la justiție include și posibilitatea stabilirii de către legiuitor, în condițiile legii, a unor limitări, cum sunt

termenele de prescripție, fără ca prin aceasta să fie adusă vreo îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, să se asigure condițiile pentru valorificarea sa în concordanță cu exigențele statului de drept, consacrat în mod expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, între care se află și aceea a respectării principiului securității raporturilor juridice. Așadar, măsura legislativă este adecvată și necesară pentru îndeplinirea scopului urmărit de legiuitor, și anume asigurarea unui echilibru între interesele persoanelor îndreptățite la restituire, pe de o parte, și cele ale persoanelor care au dobândit cu bună-credință aceleași imobile, în temeiul legii.

Pentru aceste considerente, având în vedere că nu a fost constatată încălcarea niciunui drept fundamental, Curtea nu va proceda la analiza respectării condițiilor cuprinse în art. 53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, astfel încât constată că această prevedere constituțională nu este incidentă în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia în Dosarul nr. 1.416/33/2012 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 396

din 1 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Constantin Popa în Dosarul nr. 763/54/2012 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 335D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde partea Agenția Națională pentru Integritate, prin domnul consilier juridic Dragoș Vaida, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente.

Reprezentantul Agenției Naționale de Integritate susține respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată, în acest sens, că asupra soluției juridice de principiu reglementate de art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de pildă, prin Decizia nr. 225 din 15 februarie 2011, reținând că incompatibilitățile stabilite de legea criticată nu îngăduiesc accesul liber la activitatea economică și nici nu restrâng exercițiul vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, constatând, în concluzie, conformitatea dispozițiilor examinate cu normele fundamentale.

Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, reprezentantul Ministerului Public susține că incompatibilitățile prevăzute de Legea nr. 161/2003, inclusiv cea stabilită de art. 87 alin. (1) lit. g), reprezintă garanții ale exercitării cu imparțialitate a funcției publice, astfel cum se arată și în jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

În concluzie, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 763/54/2012, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (3), art. 37, 40, 45 și ale art. 53 din Constituție.

În opinia sa, incompatibilitatea stabilită de art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 dintre funcția de primar — în cazul său — și calitatea acestuia de comerciant persoană fizică duce la îngrădirea dreptului de a fi ales, a dreptului la libera alegere a profesiei, a libertății economice, precum și a libertății de asociere, fără a fi întrunite condițiile limitativ și expres prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală. Desfășurarea, în calitate de membru al unei întreprinderi familiale, a unor activități cu specific agricol, constând în cultivarea cerealelor, plantelor leguminoase și a plantelor producătoare de semințe oleaginoase, și desfacerea unor asemenea produse nu pot fi asimilate cu activitatea unui comerciant ca și activitate profesională permanentă, având în vedere definiția dată de art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale: „întreprindere familială — *întreprinderea economică, fără personalitate juridică, organizată de un întreprinzător persoană fizică împreună cu familia sa.*”

Or, îngrădirea drepturilor constituționale invocate nu se justifică întrucât nu servește protejării niciuneia dintre valorile

sau situațiile reglementate de art. 53 din Constituție (apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav). Totodată, măsura restrângerii trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Reglementând incompatibilitatea dintre cele două funcții, legiuitorul a urmărit transpunerea în legislația internă a principiului transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, respectiv transparență în modul de administrare și utilizare a bunurilor publice, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, fără a se putea pune în discuție restrângerea vreunui drept sau a vreunei libertăți fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Dispozițiile art. 87 din Legea nr. 161/2003 stabilesc categoriile de funcții și activități care sunt incompatibile cu statutul de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean, incompatibilitatea reglementată la alin. (1) lit. g) al textului menționat referindu-se la calitatea de comerciant persoană fizică.

Incompatibilitățile au menirea de a asigura transparența funcției publice, constituie un important instrument de prevenire a corupției și o garanție a exercitării cu imparțialitate a funcției publice, iar activitatea de comerciant, fie ea exercitată și de o persoană fizică, poate fi susceptibilă de premisele încălcării principiilor urmărite de legiuitor prin instituirea incompatibilităților.

Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (3) din Constituție, Guvernul apreciază că nu este întemeiată, întrucât textul de lege criticat nu conține norme discriminatorii, aplicându-se în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza lor. Pe de altă parte, potrivit normei constituționale invocate, funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate doar „în condițiile legii”. Or, incompatibilitățile fiind stabilite de legiuitor în mod justificat, în scopul de a se evita un posibil conflict de interese, rezultă că nu se poate susține că incompatibilitatea prevăzută de art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 îngreudește accesul persoanei la o activitate economică și la libera inițiativă și nici dreptul la asociere, deoarece funcția de primar trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a stabilit pentru accesul și exercitarea funcției publice.

Prin urmare, nu poate fi constatată nici încălcarea art. 53 din Constituție, deoarece nu se poate reține restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

De altfel, în acest sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională prin deciziile nr. 225 din 15 februarie 2011 și nr. 1.076 din 14 iulie 2011.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Incompatibilitatea stabilită prin dispozițiile legale criticate reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției, măsură ce are ca scop garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice. Prin urmare, activitatea primarilor și viceprimarilor, precum și a președinților și vicepreședinților consiliilor județene trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora, astfel că nu se poate susține încălcarea dreptului de asociere și a libertății economice, consacrate de art. 40 și, respectiv, art. 45 din Constituție.

Textul de lege criticat nu aduce atingere nici principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât aceasta se aplică în mod nediscriminatoriu persoanelor aflate în ipoteza normei legale.

Cât privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că nu poate fi reținută, deoarece ar fi contrar moralei publice ca o anumită categorie de persoane să aibă, în virtutea funcției publice pe care o exercită, o influență asupra economiei de piață, fiind în situația unui conflict de interese.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, având următorul cuprins:

— Art. 87 alin. (1) lit. g): „(1) *Funcția de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean este incompatibilă cu:* (...)

g) calitatea de comerciant persoană fizică.”

Normele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (3), referitoare la egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea, în condițiile legii, a funcțiilor și demnităților publice, civile sau militare, ale art. 37 — *Dreptul de a fi ales*, ale art. 40 — *Dreptul de asociere*, ale art. 45 — *Libertatea economică* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției nu au mai fost supuse, în mod distinct, analizei Curții Constituționale.

Cu toate acestea, problema incompatibilităților privind aleșii locali a mai fost examinată în jurisprudența constituțională.

Astfel, prin Decizia nr. 225 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 28 aprilie 2011, Curtea, analizând conformitatea dispozițiilor art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 față de exigențele impuse de prevederile art. 36, 37, 41 și ale art. 53 din Constituție, a reținut că incompatibilitatea reglementată de textul de lege criticat nu are ca efect îngrădirea alegerii profesiei sau a locului de muncă, de vreme ce activitatea primarilor și viceprimarilor, precum și a președinților și vicepreședinților consiliilor județene trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora. Curtea a constatat că incompatibilitatea stabilită prin dispozițiile legale criticate reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției, măsură ce are ca scop garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice.

În continuare, Curtea a observat, cu același prilej, că încetarea mandatului intervine în temeiul legii, în situația în care alesul local aflat în stare de incompatibilitate nu renunță la una dintre cele două funcții incompatibile în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție.

Tot astfel, prin Decizia nr. 1.484 din 10 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 16 decembrie 2011, Curtea a arătat că instituirea unei astfel de reglementări este impusă de necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către persoanele care exercită o demnitate publică sau o funcție publică de autoritate a atribuțiilor ce le revin potrivit Constituției, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public.

Având în vedere motivele de neconstituționalitate expuse de autorul prezentei excepții, Curtea constată că argumentele reținute în jurisprudența sa în materie, la care s-a făcut mai sus referire, își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 alin. (3) din Constituție, referitoare la principiul egalității de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea, în condițiile legii, a funcțiilor și demnităților publice, civile sau militare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu sunt de natură a afecta acest principiu constituțional. Demnitățile și funcțiile publice se exercită în condițiile legii, iar acestea vizează în egală măsură pe toți cei aflați într-o atare situație, fără deosebire pe criterii de gen.

Autorul excepției invocă, totodată, dreptul de asociere, prevăzut de art. 40 din Constituție, în contextul în care, datorită incompatibilității stabilite de art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003, apreciază că îi este îngădit dreptul său de a se asocia într-o întreprindere familială în scopul desfășurării unor activități agricole. Or, art. 40 din Constituție vizează dreptul cetățenilor de a se asocia în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere, prin acestea înțelegându-se forme de asociere legale prin care cetățenii își pot exercita drepturile politice. Prin urmare, Curtea constată că art. 40 din legea fundamentală nu are incidență în cauză.

Autorul excepției vizează, în realitate, dreptul unei persoane de a înființa/a se asocia într-o societate cu scop comercial și/sau lucrativ, drept ce se subsumează libertății economice, prevăzute de art. 45 din Constituție. Potrivit acestor norme, însă, accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate sub condiția respectării cadrului normativ incident. Dispozițiile art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003, prin cazul de incompatibilitate pe care îl reglementează, conțin o astfel de condiție specială, ce nu permite exercitarea simultan, de către aceeași persoană, a unei funcții sau demnități publice și a unei activități economice în calitate de comerciant persoană fizică. Opțiunea aparține în exclusivitate destinatarului normei, iar în funcție de această opțiune poate exercita ori activitatea economică în calitate de comerciant persoană fizică, în condițiile legislației în materie, ori funcția sau demnitatea publică, supunându-se regimului juridic reglementat în acest sens. Prin urmare, criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 45 din Legea fundamentală nu sunt întemeiate.

Nefiind constatată nicio restrângere a exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, Curtea arată că nici pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 53, invocate în motivarea excepției, nu poate fi reținută.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că activitatea cu specific agricol, constând, în principal, în cultivarea plantelor agricole și, eventual, desfacerea produselor agricole, pe care o desfășoară în calitate de membru al unei întreprinderi familiale nu poate fi încadrată în sfera activităților comerciale, deoarece nu are caracter permanent, astfel încât nici întreprinzătorul nu poartă calitatea de comerciant persoană fizică. Dispozițiile art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 25 aprilie 2008, invocate în sprijinul acestor susțineri, definesc noțiunea de „întreprindere familială” ca fiind cea „întreprindere

economică, fără personalitate juridică, organizată de un întreprinzător persoană fizică împreună cu familia sa”.

Or, Curtea observă că, potrivit art. 2 lit. f) din același act normativ, „întreprinderea economică” reprezintă „*activitatea economică desfășurată în mod organizat, permanent și sistematic, combinând resurse financiare, forță de muncă atrasă, materii prime, mijloace logistice și informație, pe riscul întreprinzătorului, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege.*” La rândul său, activitatea economică este descrisă, în contextul ordonanței de urgență menționate, la art. 2 lit. a), ca fiind „*activitatea agricolă, industrială, comercială, desfășurată pentru obținerea unor bunuri sau servicii a căror valoare poate fi exprimată în bani și care sunt destinate vânzării ori schimbului pe piețele organizate sau unor beneficiari determinați ori determinabili, în scopul obținerii unui profit.*” Coroborând toate aceste noțiuni, nu se poate afirma de plano că membrul unei întreprinderi familiale nu are calitatea de comerciant persoană fizică. Desigur, calificarea de facto a unei persoane fizice ce desfășoară o activitate economică autorizată ca fiind comerciant trebuie apreciată de la caz la caz, de către instituțiile/autoritățile competente, în funcție de coordonatele cuprinse în legislația de drept comun (art. 3 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011 și art. 6 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011).

Dincolo de particularitățile oricărei situații de fapt, ce sunt supuse, în final, analizei instanței judecătorești, Curtea conchide că prevederile art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003, stabilind incompatibilitatea dintre funcția de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte sau vicepreședinte al consiliului județean și calitatea acestuia de comerciant persoană fizică, instituie o garanție a exercitării funcției publice în condiții de imparțialitate și transparență decizională, obiectiv ce urmărește protejarea interesului public constând în apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Popa în Dosarul nr. 763/54/2012 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 87 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 399

din 8 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 317/2004
privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin-Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Societatea Comercială Dabb Consulting — S.R.L. în Dosarul nr. 8.190/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 149D/2013.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Călin Valentin Toma din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Inspekția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției care arată că, spre deosebire de redactarea anterioară a textului, în prezent rezoluția de clasare este scoasă controlului judiciar. Or, în opinia sa, un astfel de act are valențele unui act administrativ al cărui control judecătoresc este împiedicat de norma legală criticată. În acest fel este obstrucționat liberul acces la justiție al persoanei care reclamă vătămarea unui drept legitim. De asemenea, depune la dosar o copie a rezoluției de clasare contestată pe calea dreptului comun.

Reprezentantul Ministerului Public pune, în principal, concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece aspectele reclamate țin de modul de aplicare a textelor într-o cauză dată. În subsidiar, acesta pune și concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece legiuitorul a avut în vedere eliminarea abuzului de drept, măsură care nu intră sub incidența dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu implică o determinare a aspectelor legate de existența ori inexistența unui drept fundamental.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 438 din 31 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.190/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. II pct. 4 din Legea nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Societatea Comercială Dabb Consulting — S.R.L. în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ de anulare a unui act emis de Inspekția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate afectează liberul acces la justiție, deoarece, deși rezoluția de clasare emisă în temeiul Legii nr. 317/2004 este un act administrativ cu caracter individual care dă naștere unui raport de drept ce legitimează cercetarea disciplinară, aceasta este exclusă de la controlul judecătoresc.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, rezoluția de clasare contestată nu este un act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 care să justifice, pe cale de consecință, trimiterea la art. 126 alin. (6) din Constituție ce garantează controlul judecătoresc al actelor administrative. Totodată, soluția legiuitorului de restrângere a accesului la justiție al persoanelor care ar putea justifica un interes de a contesta rezoluția de clasare a sesizării este prevăzută și legitimată prin raportare la cazurile în care se poate dispune o astfel de soluție, și anume când se constată neîndeplinirea unor condiții formale ale sesizării (de exemplu, atunci când aceasta nu este semnată, nu conține date de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt ori cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare).

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece Legea nr. 317/2004 stabilește o cale specifică de atac în materie doar pentru rezoluția de respingere a sesizării în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori. Aceasta nu înseamnă că rezoluția de clasare a sesizării este sustrasă controlului exercitat de instanțele judecătorești, întrucât nicio dispoziție legală nu acreditează această interpretare, aceste acte putând fi examinate și cenzurate de către instanțele judecătorești în condițiile dreptului comun.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. II pct. 4 din Legea nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2012, prin care s-a modificat art. 46 din Legea nr. 317/2004, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005. În aceste condiții, potrivit dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, acesta se încorporează, de la data intrării în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Actul de bază, în cazul de față, îl reprezintă Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, act în care a fost încorporată norma contestată pe calea excepției de neconstituționalitate. Prin republicarea Legii nr. 317/2004 și renumerotarea corespunzătoare a textelor, art. 46 a devenit art. 47, astfel încât urmează a reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, care au următorul cuprins:

„(1) În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art. 45 alin. (2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată:

a) admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii;

b) clasarea sesizării, în cazul în care aceasta nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, precum și în cazul prevăzut la art. 45 alin. (4) lit. b); rezoluția de clasare este definitivă;

c) respingerea sesizării, în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), se poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

(3) Rezoluția inspectorului judiciar este supusă confirmării inspectorului-șef. Inspectorul-șef poate dispune completarea cercetării disciplinare de către inspectorul judiciar. Completarea se efectuează de către inspectorul judiciar în termen de cel mult 30 de zile de la data când a fost dispusă de către inspectorul-șef.

(4) Rezoluția inspectorului judiciar poate fi infirmată de inspectorul-șef, în scris și motivat, acesta putând dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, una din soluțiile prevăzute la alin. (1) lit. a) sau c).

(5) Rezoluția de respingere a sesizării prevăzută la alin. (1) lit. c) și alin. (4) poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.

(6) Soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București sunt:

a) respingerea contestației;

b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului judiciar sau, după caz, a inspectorului-șef și trimiterea dosarului pentru continuarea procedurii disciplinare.

(7) Hotărârea Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București este irevocabilă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale

ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 126 alin. (6) referitor la controlul judecătoresc al actelor administrative, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției a înaintat Inspecției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii un memoriu prin care și-a exprimat nemulțumirea față de un anumit judecător care, în opinia sa, a exercitat funcția cu rea-credință și gravă neglijență, pentru că, într-un dosar civil, a ignorat probele și apărările sale, cercetând doar obligațiile, și a dispus rezoluțiunea antecontractului cu toate că nu a fost cerută și nici nu a fost timbrat un asemenea capăt de cerere. În urma verificărilor efectuate, prin rezoluția din 8 octombrie 2012, Inspecția Judiciară a dispus clasarea sesizării, deoarece aspectele semnalate nu pot fi convertite în indicii de săvârșire a unei abateri disciplinare, fiind, în esență, argumente ce pot fi analizate în cadrul căii de atac împotriva hotărârii judecătorești și nicidecum în cadrul unei proceduri de cercetare disciplinară.

Pentru acest motiv autorul a solicitat anularea rezoluției de clasare, cauză în care a invocat și prezenta excepție de neconstituționalitate, deoarece potrivit art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală și alin. (5) din Legea nr. 317/2004 „rezoluția de clasare este definitivă;” fiind sustrasă controlului Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

Cu privire la criticile formulate, Curtea constată că potrivit dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, republicată, clasarea sesizării se poate dispune în cazurile în care nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt ori de săvârșire a unei abateri disciplinare.

După cum se poate observa, variantele ce legitimează soluția clasării nu au caracter irefragabil, deoarece în acord cu dispozițiile art. 47 alin. (2) din aceeași lege, persoana interesată poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor acolo prevăzute. Practic, aceste exigențe se circumscriu unor norme de procedură referitoare la responsabilitatea judecătorilor și procurorilor ca principiu care se alătură principiului constituțional al independenței judecătorilor. Prin urmare, textele criticate nu fac altceva decât să dea eficiență rolului legiuitorului de a realiza un echilibru necesar între independența și responsabilitatea judecătorilor prin reglementarea procedurii de urmat în domeniul răspunderii disciplinare.

De altfel, reglementarea abaterilor disciplinare, prin includerea în această categorie a exercitării funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, nu poate fi confundată cu reglementarea procedurală de drept comun care are în vedere fapte ce privesc conținutul hotărârilor judecătorești, conținut care nu poate fi examinat decât prin intermediul căilor de atac, nefiind de acceptat ca acestea să fie realizate în afara activității jurisdicționale. (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 23 februarie 2012)

Așa fiind, Curtea constată că, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a sesizării sub aspectul inserării datelor cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat-o, a datelor de identificare a autorului și a semnăturii acestuia ori a existenței indicilor de săvârșire a unei abateri disciplinare nu vizează însăși soluționarea fondului sesizării, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În

acest sens sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Helmers împotriva Suediei* (Cererea nr. 11.826/85); examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *X, Y și Z împotriva Elveției* (Cererea nr. 6.916/75).

Așadar, cât timp această procedură nu privește însăși judecarea pe fond a sesizării — o atare procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 47 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 317/2004, Curtea constată că dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor ori la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur procedural, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere în fața secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii ori chiar în fața Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun instituirea unor proceduri referitoare, pe de o parte, la competența instanțelor de judecată și, pe de altă parte, la competența altor autorități cu atribuții jurisdicționale specifice cum ar fi Consiliul Superior al Magistraturii. De aceea, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, poate stabili prin lege procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac al căror unic scop constă în protejarea drepturilor și libertăților fundamentale afectate. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperatiivele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

Aceleași rațiuni sunt valabile și în ceea ce privește netemeinicia criticii referitoare la înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, cu atât mai mult cu cât aspectele semnalate de autor pot fi supuse cenzurii judecătorului de drept comun ca urmare a exercitării căii de atac a apelului împotriva conținutului hotărârii judecătorești reclamată ca vătămătoare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială Dabb Consulting — S.R.L. în Dosarul nr. 8.190/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 716/2009 privind aprobarea tarifelor și a valorii cotizației de menținere în vigoare a autorizației de punere pe piață, practicate de Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale

Văzând Referatul de aprobare al Direcției farmaceutice și dispozitive medicale nr. E.N. 11.463/2013, având în vedere prevederile art. 10 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 734/2010 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 716/2009 privind aprobarea tarifelor și a valorii cotizației de menținere în vigoare a autorizației de punere pe piață, practicate de Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 19 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Valoarea cotizației de menținere în vigoare a autorizației de punere pe piață este de 230 euro/an și se achită anual către Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale până la data de 31 decembrie pentru anul următor.”

2. După articolul 4 se introduce un nou articol, articolul 4¹, cu următorul cuprins:

„Art. 4¹. — Procedura administrativă de gestionare a sumelor intrate în contul Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale în cazul întreruperii procedurii de evaluare și autorizare a studiilor clinice și amendamentelor este următoarea:

a) dacă un solicitant anunță retragerea cererii de autorizare a unui studiu clinic cu un medicament de uz uman după efectuarea plăților aferente procedurii de autorizare a unui studiu clinic, tariful de autorizare a studiului clinic plătit de solicitanți în conformitate cu prevederile anexei nr. 3 se gestionează astfel:

- (i) în cazul în care cererea de întrerupere a procedurii de autorizare a unui studiu clinic cu un medicament de uz uman este depusă de solicitant înainte de validarea cererii, suma respectivă, la solicitarea acestuia, poate fi returnată/redirecționată pentru o altă plată datorată Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale de solicitantul respectiv;
- (ii) în cazul în care cererea de întrerupere a procedurii de autorizare a unui studiu clinic cu un medicament de uz uman este depusă de solicitant după validarea cererii de autorizare, dar nu mai târziu de 25 de zile calendaristice de la începerea procedurii, la cererea solicitantului, 90% din valoarea tarifului poate fi returnată/redirecționată pentru o altă plată datorată Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale de solicitantul respectiv;
- (iii) în cazul în care cererea de întrerupere a procedurii de autorizare a unui studiu clinic cu un medicament de uz uman este depusă de solicitant la Agenția

Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale după ziua 25 de la începerea procedurii, suma achitată se reține de Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale și nu mai poate fi restituită;

b) dacă cererea de autorizare a unui studiu clinic cu un medicament de uz uman este respinsă în urma procedurii de validare, 90% din valoarea tarifului poate fi returnată/redirecționată la cererea solicitantului, pentru o altă plată datorată Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale de solicitantul respectiv;

c) dacă un solicitant anunță retragerea cererii de aprobare a unui amendament important la un studiu clinic cu un medicament de uz uman după efectuarea plății aferente procedurii de aprobare a amendamentului la studiul clinic, tariful de evaluare a amendamentului la studiul clinic plătit de solicitanți în conformitate cu prevederile anexei nr. 3 se gestionează astfel:

- (i) în cazul în care cererea de întrerupere a procedurii de aprobare a amendamentului la studiul clinic este depusă de solicitant înainte de validarea cererii, suma respectivă, la solicitarea acestuia, poate fi returnată/redirecționată pentru o altă plată datorată Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale de solicitantul respectiv;
- (ii) în cazul în care cererea de întrerupere a procedurii de aprobare a amendamentului la studiul clinic este depusă de solicitant după validarea cererii, dar nu mai târziu de 15 zile calendaristice de la începerea procedurii, la cererea solicitantului, 90% din valoarea tarifului poate fi returnată/redirecționată pentru o altă plată datorată Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale de solicitantul respectiv;
- (iii) în cazul în care cererea de întrerupere a procedurii de autorizare este depusă de solicitant la Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale după ziua 15 de la începerea procedurii, suma achitată se reține de Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale și nu mai poate fi restituită;

d) dacă cererea de aprobare a unui amendament important la un studiu clinic este respinsă în urma procedurii de validare, la cererea solicitantului, 90% din valoarea tarifului poate fi returnată/redirecționată pentru o altă plată datorată Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale de solicitantul respectiv.”

3. La anexa nr. 3, litera C se modifică și va avea următorul cuprins:

„C.	Autorizarea studiilor clinice, aprobarea amendamentelor importante și avizarea materialelor publicitare	
28.	Autorizarea studiilor clinice pentru medicamente pentru investigație clinică neautorizate pe plan mondial (substanțe noi). Fazele I—III	1.250
29.	Autorizarea studiilor clinice pentru medicamente pentru investigație clinică neautorizate în România, dar autorizate în alte țări sau care au autorizație de punere pe piață (APP), (substanțe cunoscute), dar în studiul respectiv nu se utilizează în condițiile prevăzute de rezumatul caracteristicilor produsului (RCP) în vigoare (în ceea ce privește indicațiile, doza, calea de administrare, metoda de tratament, grupa de populație). Fazele I—IV	1.000
30.	Autorizarea studiilor clinice pentru produse autorizate și utilizate conform RCP în vigoare în România. Faza IV	410
31.	Autorizarea studiilor clinice pentru bioechivalență	600
32.	Aprobarea amendamentelor importante (prevăzute în Hotărârea Consiliului Științific al Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale nr. 22/2010)	200
33.	Avizarea materialului publicitar pentru medicamentele eliberate fără prescripție medicală (OTC)	550
34.	Avizarea materialului educațional pentru medicamentele de uz uman	350

NOTĂ:

Tarifele stabilite la pct. 33 și 34 privesc vizele cu o valabilitate de 6 luni de la data emiterii.”

4. La anexa nr. 3, după litera E se introduce o nouă literă, litera F, cu următorul cuprins:

„F.	Evaluarea documentației în vederea avizării științifice, respectiv a modificării avizului științific al substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical	
55.	Avizarea științifică a substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical în cazul substanțelor neevaluate anterior de Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale (ANMDM)	2.660
56.	Avizarea științifică a substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical în cazul substanțelor evaluate anterior de ANMDM cu alt producător	1.330
57.	Avizarea științifică a substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical în cazul substanțelor evaluate anterior de ANMDM cu același producător	535
58.	Modificarea avizului științific al substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical în cazul substanțelor neevaluate anterior de ANMDM	665
59.	Modificarea avizului științific al substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical în cazul substanțelor evaluate anterior de ANMDM cu alt producător	335
60.	Modificarea avizului științific al substanțelor medicamentoase cu acțiune auxiliară dispozitivului medical în cazul substanțelor evaluate anterior de ANMDM cu același producător	250”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 13 noiembrie 2013.
Nr. 1.359.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea Societății FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 31588130/30.04.2013, reprezentată legal prin președinte, în temeiul prevederilor art. 13 alin. (1) coroborate cu ale art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Parlamentului României nr. 54/2013 privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară,

în ședința din data de 16 octombrie 2013, Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară a analizat Referatul de constatare întocmit de Direcția autorizare și avizare cu nr. SAR/DAA/B-45919 din 27 septembrie 2013, ca urmare a controlului permanent efectuat la Societatea FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în localitatea Constanța, str. Ion Rațiu nr. 73, județul Constanța, J13/3501/20.11.2006, CUI 19214633, RBK-388/23.01.2007, și a constatat următoarele:

Societatea FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L. nu are conducător executiv începând cu data de 1 octombrie 2012 ca urmare a retragerii din funcție a dnei Volcov Julide din motive personale. Prin Adresa nr. SAR-DAA/B-39991 din 11 septembrie 2013, societatea a fost notificată cu privire la încălcarea dispozițiilor legale.

Societatea FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L. nu are conducător executiv aprobat de Autoritatea de Supraveghere Financiară, fiind astfel încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acestora, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, pentru fapta nelegală reținută în sarcina Societății FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L., în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. d) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k), precum și ale art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în localitatea Constanța, str. Ion Rațiu nr. 73, județul Constanța, J13/3501/20.11.2006, CUI 19214633, RBK-388/23.01.2007, cu interzicerea temporară a exercitării activității până la aprobarea de către Autoritatea de Supraveghere Financiară a conducătorului executiv care să îndeplinească condițiile prevăzute în Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acestora, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere temporară a exercitării activității de intermediere, brokerului de asigurare i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum

sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea temporară a exercitării activității de intermediere în asigurări, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator, rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — Reluarea activității Societății FELIX INSURANCE BROKER DE ASIGURARE REASIGURARE — S.R.L. se dispune prin decizie motivată a Autorității de Supraveghere Financiară.

Art. 4. — (1) Potrivit art. 21³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, cu modificările și completările ulterioare, prezenta decizie se contestă conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la comunicare.

(2) În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă pe timpul soluționării acesteia executarea măsurii sancționatoare dispuse.

Art. 5. — Prezenta decizie produce efecte de la comunicare conform prevederilor art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Dan Radu Rușanu

București, 28 octombrie 2013.

Nr. 956.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

